DEMİR-ÇELİK İŞÇİLERİ BÜLTENİ

İletişim için: demircelikiscileri@gmail.com

İşçi Bülteni Özel Sayı: 606 Ağustos 2010

Düzenin referandum aldatmacasına geçit vermeyelim...

Hak ve özgürlüklerimiz için mücadeleyi büyütelim!

Sermaye partileri yeni bir demokrasicilik oyunu ile karşımızdalar. Sözde 12 Eylül faşizmi ile hesaplaşmak adına bizi sandık başına, anayasa referandumuna çağırıyorlar.

AKP Hükümeti, gündeme getirdiği anayasa değişiklik paketi ile kendisini bir anda demokrasi havarisi ilan etti. 8 yıldır işçi ve emekçilere kan kusturan yasa ve uygulamalara imza atan, her türlü hak arama eylemine azgınca saldıran bir hükümetin Başbakanı Tayyip Erdoğan, timsah gözyaşları eşliğinde işçi ve emekçilerin desteğini almaya çalışıyor. CHP ve MHP başta olmak üzere burjuva muhalefeti ise üzerimizdeki katmersiz sömürünün kendi elleriyle devam edebilmesi için bizleri AKP Hükümeti'ne "ders vermeye" çağırıyor. Her iki tarafta önümüzdeki yıl gerçekleşecek genel seçimler için hazırlık yapıyor, moral üstünlüğü ele geçirmeye çalışıyor.

Mevcut haliyle demokratik bir açılım olarak sunulan anayasa paketi tam bir aldatmacadan ibarettir. İşçi ve emekçilere bahşedildiği söylenen hakların her biri yine aynı paketin farklı maddeleri ile tekrar gasp edilmektedir. Zaten onların derdi ne demokratikleşmek ne de işçi ve emekçilere çeşitli haklar bahşetmek değildir. Onlar bir yandan sermayenin kuralsız sömürüsünün önünde birer engel haline dönüşen maddeleri törpülemeye bir yandan da devlet organlarında daha etkin hale gelebilmek için çeşitli kurumları ele geçirmeye çalışıyorlar.

Bir bardak suda fırtına koparan bu asalak takımı söz konusu olan işçi-emekçilere ve ezilen Kürt halkına saldırganlık olduğunda ise tüm kavgalarını bir kenara bırakarak aynı yolun yolcusu olduklarını ortaya seriyorlar. Siperlerde girdikleri boy yarışı ile kimin daha hizmetkâr olduğunu kanıtlamaya çalışıyor, TÜSİAD şahsında büyük patronlar "toplumsal uzlaşı" çağrısı yaptığında ise tüm kavgalarını bir kenara bırakıp kol kola giriyorlar.

Düzenin referandum oyununu boykot edelim!

Önümüze sürdükleri referandum sandığı koca bir aldatmacadan ibarettir. Bu sandıkta "Evet" oyları da, "Hayır" oyları da sermaye egemenliğini geliştirip güçlendirmenin birer aracıdır. O sandığa atılacak her oy sermaye partilerinin sahte demokrasicilik oyunlarına alet olmak anlamına gelmektedir.

Bu nedenle işçi ve emekçilerin seçimi bu sahte oyunu bozmak, referandum sandığına gitmemek, 12 Eylül günü sokaklarda 12 Eylül düzeninden ve tüm sermaye uşaklarından hesap sormaktır.

İşçi sınıfının iktidar mücadelesini büyütelim!

Anayasalar her zaman çıkarları uzlaşmaz olan iki sınıfın, işçi sınıfının ve patronların mücadelesinin düzeyini ifade ederler. Patronların egemenliği devam ettiği müddetçe mevcut anayasalar da her zaman onların sınıf çıkarlarını savunmaya devam edecektir. Sadece işçi sınıfının mücadelesi yükseldiği dönemlerde patronlar ve partileri demokrat oldukları için değil, mücadelenin daha da büyümesini istemedikleri için bu yasalara bizlerin çıkarına çeşitli haklar girmiştir ve girecektir.

Ancak egemenler bu hakların hiçbirini de kalıcı olarak vermezler. İlk fırsatta tekrar gasp etmek için sinsice hazırlıklarını sürdürürler. Bu nedenle elde ettiğimiz hakları kalıcılaştırmanın ve yeni haklar elde etmenin tek yolu patronların sınıf egemenliğine son vermekten geçmektedir. İşçi sınıfı yürüttüğü mücadele ile kendi sınıf iktidarını kurduğunda ve sömürüyü ortadan kaldırdığında kendisi ile birlikte tüm insanlığı da kapitalizm belasından kurtaracak, insanca bir yaşamın yolunu açacaktır.

Taşeron bir demir-çelik işçisi ile taşeron işçilerin sorunlarını ve TİS'leri konuştuk...

"Üretimden gelen gücümüzü kullanmalıyız"

- Taşeron çalışmanın yoğun olarak uygulandığı bir işletmede çalışıyorsunuz. Taşeron ve kadrolu işçiler arasında ne gibi farklılıklar var?

- Çalıştığım işyerinde 10'un üzerinde taşeron şirket var. Ben bunlardan birinde çalışıyorum. Kadrolu işçilerle çalışma yönünden bir farklılık yok. Yani yan yana, aynı işi yapıyoruz. Ancak birimiz taşeron birimiz kadrolu olarak gözüküyoruz. Taşeronlarla kadrolular arasında ücret farkı var. Ayrıca sosyal haklar olsun,kömür parası olsun, çocuğun olduğunda izin olsun bunları farklı alıyorsun. Bunun gibi şeyler.

- Çalıştığın işyerinde Türk metal örgütlü. Ancak bu konuyla ilgili bir çalışması yok. Sence neden?

- Biz zaten onun patron yanlısı bir sendika olduğunu düşünüyoruz. Taşeronlukla ilgili bize gelip bire bir görüştükleri de yok. Onlarda bu işin farkında. Memnun olmayanlar ayrılsın diye bize daha önceden söylemişlerdi. Bize samimi gelmiyorlar. Haklarımız için mücadele edeceklerine aynı patron gibi işine gelmeyen çıksın diyorlar.

- Önümüzdeki günlerde toplu sözleşme görüşmeleri başlayacak. TİS'ler siz taşeron işçileri ne kadar etkiliyor?

- TİS'ler bize ücret konusunda yansıyor. O da tam olarak değil. Kadrolu işçilere yüzde 10 zam yapılıyorsa bize yüzde 2 ya da 1 yapılıyor. Onun dışında herhangi bir şey yok.

- Taşeron işçilerin sorunlarının TİS'te gündeme gelmesi için neler yapılabilir?

- Toplu iş sözleşmelerinde, bizim işyeri için diyorum, örgütlenip bu konular hakkında gerçekten bilinçli de olarak üretimden gelen gücümüzü kullanmalıyız. Bunun için komiteler kurabiliriz. Haklarımızı alabilmek için elimizi taşın altına koymalı ve sendikalara da bu konuda baskı yapmalıyız.

Saldırılara ve ihanete geçit vermemek için

TİS Komitelerimizi kuralım!

Önümüzdeki ay sendikalarımız ile patronlar sendikası MESS yeni toplu sözleşme dönemi için pazarlıklara başlayacaklar. Ancak her ne kadar pazarlık desek de iş toplu sözleşme masasına geldiğinde patronların isteklerini sıraladıklarını, üyesi olduğumuz sendikaların yöneticilerinin ise bunları onaylamaktan başka bir şey yapmadığını biliyoruz.

Özellikle Bakırçay'daki büyük işletmelerde örgütlü olan Türk Metal'in yöneticileri için bu tam anlamıyla böyle. Zaten Türk Metal'in bugün 100 binin üzerinde üyesi olması MESS'in sayesindedir. Türk Metal yöneticileri de MESS'in bu hediyesine 25 yıldır her fırsatta teşekkür ediyor, patronların taleplerinin hayata geçmesi için "işçileri susturma" görevlerini büyük bir iştahla yerine getiriyorlar.

Geçtiğimiz yıl Türk Metal Başkanı Mustafa Özbek tutuklandıktan sonra bu çetenin yeni yöneticileri (daha doğrusu yıllardır Özbek'in sağ kolu olanlar) söylemlerini ciddi anlamda değiştirdiler. Sürekli olarak işçi haklarından ve çıkarlarından dem vurmaya başladılar. Ama söz konusu pratik iş yapmak olduğunda onlar da öğretmenleri Özbek'ten aşağı kalır bir tavır sergilemediler. Hem krizin faturasının işten çıkarmalar, ücret düşürmeler ve esnek üretim ile bize fatura edilmesini onayladılar, hem de Birleşik Metal gibi sendikaların örgütlenme çalışmalarına saldırarak patronlara uşaklık etmeye devam ettiler.

Bugünlerde yeni bir toplu sözleşme dönemine giriyoruz. Patronların ise son bir yılda karlarındaki muazzam artışa rağmen yine birçok hakkımıza göz diktiğini şimdiden söyleyebiliriz. Bu yıl yıllardır dile getirdikleri saldırıları hayata geçirmek için çok daha fazla ısrarcı olacaklar. Bu saldırıların başında ise sosyal hakların gaspı ve esnek üretim uygulamalarının genişletilmesi bulunuyor.

Demir çelik fabrikalarına baktığımızda yoğun olarak hayata geçirilen taşeron uygulamasıyla sosyal haklarımız zaten gasp ediliyor. Esnek üretim ise en pervasız halleri ile bu sömürü cehenneminde uygulanıyor. Ama MESS patronlarına bunlar da yetmiyor. Daha da fazlasını istiyor ve yeni saldırılar için hazırlıklarını yapıyorlar.

Bu saldırılara engel olmanın tek yolu tabanda bir araya gelerek örgütlü mücadeleyi yükseltmektir. Eğer bizlerin adına masa başına oturan sendikacılara, hele hele Türk Metal gibi çetelerin yöneticilerine bırakırsak bu sözleşme döneminden de ciddi hak kayıpları ile çıkarız. O nedenle toplu sözleşmede elde etmek istediğimiz hakları şimdiden belirleyerek bu uğurda kararlı bir mücadeleye hazırlanmalıyız. Bu mücadeleyi hakkıyla yürütebilmek için ise gerçekten bizim olan örgütlülüklere ihtiyacımız var. Toplu sözleşmeleri sendikacıların denetimine terk etmeden kuracağımız TİS komiteleri ile kendi geleceğimize sahip çıkmalıyız.

TİS komiteleri yeni saldırılara ve ihanetlere geçit vermemek için hızla oluşturmamız gereken en önemli silahımızdır.

Bir demir çelik işçisi

Habaş'ta Sorun

Habaş' ta sorun ve sıkıntılar her geçen gün çığ gibi büyümeye devam ediyor. Bu sorunların her geçen gün artmasında en büyük neden maalesef ki bizlerin örgütsüzlüğüdür.

Habaş patronu bizlere topyekun saldırıyor, bizleri denetim altında tutabilmek için her yola baş vuruyorken biz karşısına geçip "Artık yeter!" diyemiyoruz.

Bizleri baskı altında tutmak için kendi çıkardıkları iş yasaları bile yetmiyor. Kendi yasalarına bile uygun davranmıyorlar.

Habaş'taki sıkıntıları ve sorunları aşabilmemiz için ilk önce bu sorunları belirlemeli, bunlara uygun çözüm yolarıyla kendi rotamızı çizmeliyiz.

Habaş'ta başlıca sorunları ve çözüm yolları

1- Taşeronluk sistemi; Taşeronluk patronların kâr oranlarını arttırmak için hayata geçirdikleri bir uygulamadır. Sermaye devleti ve hükümetleri de patronların daha fazla kâr elde edebilmeleri için bu yasa dışı uygulamaya sürekli olarak göz yummuşlardır. Patronlar taşeronluk uygulaması ile ödedikleri vergileri azaltırlar, gerekli işçi sağlığı-iş güvenliği önlemlerini alma yükümlülüğünden ve bunlar gibi birçok maddi külfetten kurtulurlar. Ayrıca, patronların taşeronluk uygulamasını hayata geçirirken bir diğer amacı da biz işçileri bölmek, örgütlenmemizi zorlaştırmaktır. Yani taşeronluk uygulaması ile diğer patronlar gibi Habaş patronu da bir taşla iki kuş vurmaktadır.

2- Esnek çalışma uygulamaları; Adından da anlaşıldığı gibi yaşamımız işveren çıkarına tam anlamıyla esnetilmektedir. Esnek çalışma ile istedikleri bizlerin bir makina parçası olmamızdır. Çalışma saatlerimizin ve günlerimizin patronların keyfiyetine göre düzenlenmesi, daha yoğun çalışmak demektir. Her an işe çağırılacakmış gibi hazır olmak, tatillerde telefon başında işe çağırılmayı beklemektir. Yeri geldiğinde 16 saat aralıksız çalışmak, yeri geldiğinde ücretsiz izinlere gönderilmektir. Böylece sosyal varlığımız bu kan emiciler tarafından yok edilmektedir. Yani esnek çalışma kısaca insanlıktan çıkmak, her şeye yabancılaşmak demektir.

3- İşçi sağlığı ve iş güvenliği önlemlerinin alınmaması; Habaş'ta işçi sağlığı ve güvenliği önlemleri patronun karını azalttığından hiç uygulanmamaktadır ya da göstermelik olarak uygulanmaktadır. Şimdiye kadar yaşamını yitiren arkadaşlarımız bunun en açık örneğidir. Bu işlenen cinayetlerin sonucunda genellikle ya intihar ya da işçi hatası nedeniyle gerçekleşen kaza tutanakları tutulmuştur. Bu yaşanan cinayetler sadece canımızın umurlarında olmadığını değil, aynı zamanda kendi suçlarını örtmek için ne kadar çirkinleşebileceğini de göstermektedir.

Patronunu bu pervasızlığında bizlerde onun kadar suçlu sayılırız. Bu açık cinayetlere sessiz kalmak, hatta bazen bazılarımızın yaptığı gibi kısa vadeli çıkarlar uğruna ya da işten atılma korkusuyla patron lehine şahitlik yapmak bu cinayetlere ortak olmak demektir.

4- İşveren vekillerinin farklı düşünceler, mezhepler ve hemşerilik üzerinden yaptıkları ayrımlar; Her işveren vekili kendi çevresine yakın tanıdıklarını toplayarak her hangi bir haksızlığa karşı işçilerin tepki göstermelerine baştan engel olmaya çalışmaktadır. Bu hem yerleşim bölgeleri üzerinden, hem de dini düşünceler üzerinden böyledir. Özellikle H.Ayten ve cemaatinin yaptıklarını fabrikada herkes çok iyi bilmektedir. Dinsel duyguları kullanarak sömürüye boyun eğdirmek bunlar için bir kural olmuştur. Bir de sosyal-demokrat kişilikte işveren vekilleri vardır ki H.Acar bunun örneklerinden biridir. Bunlar da çevrelerine topladıkları işçileri sosyal-demokratlık, solculuk sosları ile denetim altında tutmaya çalışmaktadır.

5- Sendikanın durumu; Hiç kuşkusuz en önemli sorunlarımızdan biri üyesi olduğumuz Türk Metal Sendikası'na hakim olan ihanetçi-işbirlikçi çizgidir.

ar ve Çözümler

Sendika yöneticileri şimdiye kadar bizlerin çıkarına hiçbir şey yapmamıştır, yapmaya da niyetleri yoktur. Yaşanan sorunlarda uzlaşmacılıktan da öte tam bir işveren vekili gibi davranmış, bunun gereklerini yerine getirmişlerdir. Temsilciler için klimalı odalarından dışarı çıkmak artık bir külfet olmuştur. Yani geldikleri yerleri çok kolay unutmuşlardır. Bu rahatlıklarının gerisinde ise sırtlarını patrona yaslamış olma rahatlığı vardır.

6- İşçilere hakim olan kadercilik ve güvensizlik; Yukarıda saydığımız sorunlar dışında bir de işçilere hakim düşünceler nedeniyle yaşanan sorunlarımız bulunuyor. Bu açıdan yaşananları kader olarak görme eğilimi ve güvensizlik sorunu öne çıkıyor. Önemli bir kısmımız yaşadığımız bütün sorunları kaderimiz olarak görüyor. İş kazası geçiriyoruz, kolumuz-bacağımız yanıyor-kırılıyor, hatta ölüyoruz ama bunların nedenlerini sorgulayıp çözüm üretmek yerine kader deyip geçiştirmek tercih ediliyor.

Bizim alınterimizle geçinen küçük bir azınlık servet içerisinde yaşarken bizler sömürünün ve sefaletin en berbat koşullarını yaşıyoruz. Yarattığımız değerlerin kan emici asalakların kasalarında birikmesine seyirci kalıyoruz. Bizler kölelik düzeninde yaşarken sermaye sahiplerinin bu dünyanın bütün nimetlerinden yararlanmaları asla kader olarak geçiştirilemez.

Ayrıca Habaş patronu diğer tüm patronlar gibi işçilerin arasına güvensizlik tohumları ekerek daha rahat sömürmeye devam ediyor. Kimilerimizi sahte ve geçici vaatlerle kandırıp kendi saflarına çekiyor. Bizleri her yönüyle bölüyor, parçalıyor ve güvenimizi kırıyor. O, bu sayede servetine servet katarken bir çoğumuz bu durumu bir bahane haline getiriyor, yani başımızdaki işçilere güvenmediğimizi söyleyerek patronların düzenlerini sürdürmelerine izin veriyoruz.

Çözüm İşçilerin birliğinde; Bu saydıklarımız Habaş'ta neredeyse hergün yakınılan sorunlar. Ancak biz sorunları saymak kadar çözüm üretmenin de önemli olduğunu düşünüyoruz. Ve diyoruz ki bu kölelikten kurtulabilmenin, en azından sömürüyü sınırlandırabilmenin ve yeni haklar kazanabilmenin yolu güçlü birlikteliklerden geçiyor.

Bizler kendi içimizde ne kadar sağlam örgütlenir, ne kadar yaygın komiteler kurabilirsek patrona karşı da o kadar güçlü oluruz. O saatten sonra önümüzde hiçbir kuvvet duramaz.

Yaşadığımız sorunları bu komiteler üzerinden müdahale edebilirsek çözebiliriz.

Habaş'ta kurulan komiteler üzerinden tüm işçileri kapsayan bir birlik oluşturulduğunda ve söz, yetki, karar mekanizmasını elimize aldığımızda bizi arkamızdan satan sendikacıları bile hizaya getirilebiliriz. Ancak o zaman sendikaları gerçek sınıf kimliğine kavuşturabiliriz.

Sorunlarımızın çözülmesini ve daha iyi şartlarda çalışmayı istiyorsak elimizi taşın altına sokma zamanı çoktan geldi. Kaybettiğimiz her gün işveren için kasasında biriken kârlar, bizim için ise kölelik zincirlerimizin daha da sertleşmesi demektir.

Biz işçiyiz, bizi tek potada birleştirebilecek şey sınıf kimliğimizdir. Bizi birbirimizden üstün kılan bir yanımız yok, sadece yeteneklerimiz farklıdır. Ama sömürü düzenine karşı durduğumuz yer aynıdır. O büyük ailenin, işçi sınıfının bir parçası olduğumuzu unutmayalım.

Bize dayattıkları sorunların bir parçası olmaktansa çözümün bir halkası olalım. Zincirlerimizden başka kaybedecek bir şeyimiz kalmadı ama kazanabileceğimiz çok şey var. Patronların sömürü düzeni bize başka bir alternatif sunamaz. Ya onların barbarlığı altında tükenip yok olacağız ya da insanca çalışabilmek ve yaşayabilmek için mücadele edeceğiz.

Habaş işçisi köle değildir!
Kurtuluş yok tek başına
Ya hep beraber ya hiç birimiz!

Habaş'tan Bir Grup İşçi

Habaş Çelikhanesi: Cehennemin Orta Yeri

Yazın ortasındayız ve hava raporları sıcaklığın gölgede bile kırk dereceye vardığını söylüyor. Biz ise Habaş cehenneminde üç kuruş uğruna çalışıyoruz. Cehennemin tam ortasında insanlığımızdan çıkmış bir vaziyette ekmeğimizin derdine düşmüşüz. Düşünebildiğimiz tek şey vardiyamızı tamamlayıp bir an önce bu cehennemden sağ salim çıkıp gidebilmek. Hayatımız sıvı çeliğe şekil vererek geçiyor. Şimdiye kadar onlarca arkadaşımız bu vahşetin ortasında ya canından oldu ya da sakat kaldı.

Çelikhane artık kapalı bir kutuyu andırıyor, dışarıdan bakıldığında bir şey yokmuş, her şey normalmiş gibi gözüküyor. Ama içeri girmeye başladığınızda daha ilk adımda *"8 saat, 12 saat geçer mi?"* diye düşünmeye başlıyorsunuz. Çünkü çelikhane dışarıyla temiz hava bağlantısı olmayan bir hapishane artık. Temiz denebilecek hava almak için tek imkanımız yemekhanelere gidiş gelişimiz oluyor. Tabii yemekhaneye gidebilme şansımız varsa.

Çelikhanelerin derdi anlatmakla bitmezken şimdi birde Kontüni SDM işletmenin sıkıntıları çıktı. Son bir ayda iş kazası geçirmeyen ya da bayılmayan arkadaşımız kalmadı. Hastaneye kaldırılan arkadaşlarımız serumlarla canlandırılmaya çalışılıyor. Bir çok arkadaşımız çareyi işi bırakmakta buldu. Şimdi ise çalışacak işçi bulunamıyor artık bu bölüme. Gelen durmuyor, duramıyor çünkü. Epey zamandır kontünide 8 saat çalışmak bile ölüm demek... Hele birde 12 saat çalışmak.

Böyle bir ortamda yine de her ay üretim rekorları kırıyormuşuz. Bunu da yemekhaneye ya da koğuş girişlerine asılan yazılardan okuyoruz. Çelikhane müdürü Hasan ACAR imzalı teşekkür(!) yazıları oluyor bunlar. Burası Nazi esir kamlarını andırıyor artık. Kurtuluşun ise ancak iş değiştirerek olabileceğine inanıyoruz. Çünkü yer yüzündeki bu cehennemi cennete çevirebilecek gücü kendimizde bulamıyoruz.

Güvenebilmemiz gereken bir sendikamız var ama bu sendikanın bizim mi yoksa patronun mu olduğu belli değil. Gerçi artık kimin sendikası olduğu çok açık bir şekilde ortaya çıkıyor. İşçi sendikası olmadığı kesin. Sayın(!) temsilcilerimiz bile buranın koşullarını açıklarken *"Burası demir çelik fabrikası olur böyle şeyler"* diyorlar. Sıcakmış, toz-dumanmış, havasızlıkmış hiç umurunda değil bu kimliği belirsizlerin.

Sermayenin başbakanı Tayyip de madende iş cinayetlerinde hayatını kaybeden kardeşlerimizin ardından benzer sözler sarf etmişti. Madenlerde de ölmek doğalmış. Bu patron milleti için biz işçinin başına gelen her şey doğal sayılıyor zaten. Açlık, yoksulluk, iş kazaları, güvencesiz çalışma bunlar bizim kaderimizmiş gibi dayatılmaya çalışılıyor. Bu kaderi bozmak ise bizlerin ellerinde...

Habaş'tan bir işçi

Hani Habaş krizdeydi!

Haziran ayında taşeron Erbel işçileri kadro hakkı için işi durdurup fabrika müdürü Haşim AYTEN ile bir toplantı yapılmıştı.

Bu toplantıda H.AYTEN Habaş'ın krizde olduğunu ve bundan kaynaklı şu an için kadro alımı olmayacağını söyledi. Hatta buna patronun yerinde olsaymış kar getirmeyen haddehaneleri bile kapatabileceğini ekledi.

Madem bu kadar büyük bir kriz var, o zaman bu müdür takımları ve işveren vekilleri kendi aldıkları haksız maaşlarından kesintiye gitsinler. Biz işçilerin en doğal haklarımıza niye ölü bulmuş sırtlanlar gibi saldırıyorlar.

Krizi bahane ederek gemilerini nereye kadar götürecekler. Ama gerçekler inatçıdır. Kriz yalanlarıyla dolu gemilerini çok geçmeden karaya oturttular. Temmuz ayı ortalarında kapanmış olan Dört Yıldız Demir-Çelik Fabrikasını alarak Habaş'ın nasıl bir krizde olduğunu herkese göstermiş oldular. Şimdi Dört Yıldız Habaş'ın 4. haddehanesi olarak üretim yapmaktadır. Ama taşeron uygulaması tüm adaletsizliğiyle orta yerde durmaktadır.

Bizler haddehanelerde kadro talebi dile getirirken Habaş yönetimi şimdi karşımıza çıkıp *"Kadro istiyorsanız çelikhane köntünide iş başı yapın, kadro verelim!"* diyorlar. Demek ki Habaş'ta kadro hakkı ancak işverenin çıkarı için uygun görüldüğünde uygulanıyor.

Bunlardan ilki denetlemelerden sıyırmak için 10-15 arkadaşımızın kadroya alınmasıyla yapıldı ve denetlemeler sorunsuz atlatıldı. Şimdi çelikhanede acil işçiye ihtiyaçları var, bunu gidermek için de haddehanelerde çalışan işçilere "Kadro istiyorsan çelikhaneye gel!" diyorlar. Bu asalaklar sadece kanımızı değil, canımızı da istiyorlar.

Habaş'tan bir işçi

Çel-Mer işçileri yol gösteriyor!

Son aylarda metal işçilerinde yoğun bir sendikalaşma isteği var. Birçok sanayi havzasında yoğun sömürüden ve hak gasplarından bunalan metal işçileri bu katmersiz sömürüyü engelleyebilmek için sendikaların yolunu tutuyor.

İşçilerin en doğal ve meşru talebi olan sendika hakkı ise yıllardır olduğu gibi patronların çeşitli saldırıları ile karşılanıyor. Gerçekten taban örgütlülüğüne dayanan ve kararlı bir mücadeleye hazır olan işçiler olmadığı oranda ise patronların bu saldırıları çoğu zaman sonuç veriyor.

Ancak son bir ayda özellikle İstanbul ve çevresinde patronların hesaplarını altüst eden direnişler yaşanıyor. Bir dizi fabrikada işçilerin kararlı tutumu ile patronlar attıkları işçileri işe geri almak ve sendikayı tanımak zorunda kalıyorlar.

Çel-Mer işçilerinin mücadelesi bu açıdan fazlası ile önemli bir örnek oluşturuyor.

Çel-Mer'de Haziran ayında sendikalaşma çalışmasını öğrenen patron 9 işçiyi işten atmış, ancak kısa bir süre sonra işçilerin kararlı duruşu yüzünden geri adım atmak zorunda kalmıştı. Ama Çel-Mer patronu işçilerin bu kararlı duruşunu ve kazanımını hazmedememiş olacak ki Temmuz ayı başında bu kez 23 işçiyi işten çıkarttı. İşten atılan Çel-Mer işçileri tekrar direnişe geçerken daha kararlı bir mücadele için hazırlıklarını yaptılar. Fabrika içinde ve dışında örgütlülüklerini güçlendirerek ailelerini de bu mücadeleye ortak ettiler.

2 Ağustos günü patronun pervasız tutumlarını sürdürmesi üzerine işten atılan ve halen çalışmakta olan Çel-Mer işçileri fabrikayı işgal ettiler. Onlarca metre yükseklikteki vinçlerin üzerine çıkan işçiler kararlılıklarını böylece ortaya koyarken işçi aileleri ve çeşitli fabrikalardan işçiler de fabrika önüne kurdukları çadırla direnişin dışarıdaki sesi oldular.

Bu kararlı direniş karşısında pervasız tutumlarına son vermek zorunda kalan Çel-Mer patronu işçileri ve örgütlendikleri Birleşik Metal İşçileri Sendikası'nı muhatap almak zorunda kaldı. Zaten bu kararlılığın çevre fabrikaların işçilerine

örnek olmasında korkan sermaye bekçileri de hemen araya girdiler. Vali'nin arabuluculuğunda sendika ile patron arasında 3 gün boyunca toplantılar yapıldı. Sonuçta ise Çel-Mer patronu sendikayı tanımayı ve atılan işçilerin yarısını işe geri almayı kabul etti.

Çel-Mer işçileri bu aşamada bir örnek tutum daha gösterdiler. Sendika yöneticilerinin kendilerine getirdiği bu bilginin ardından yöneticileri yanlarından uzaklaştırdılar ve kendi aralarında tartışarak direnişi bitirmeyi kabul etiler.

Çel-Mer işçileri sadece patronun pervasız saldırılarına karşı değil, sendikalara hakim olan uzlaşmacı tutumlara karşı da kararlı bir şekilde direndiler. Geleceklerini patronun iki dudağından alıp sendikacıların iki dudağına havale etmediler. Kendileri tartıştılar, kendileri karar verdiler, kendileri direndiler. Onların bu kararlı direnişi hem çevre fabrikaların işçilerinden önemli bir destek aldı, hem de sendika yöneticilerini direnişin kazanımını sağlamak için daha fazla çaba harcamak zorunda bıraktı.

Çel-Mer işçilerinin bu direnişleri ve direniş süresince aldıkları tutumlar bizlere de örnek olmalıdır. Patronların saldırılarına da, başımızda birer ihanet şebekesine dönüşen sendika ağalarının ihanetlerine de ancak böyle kararlı tutumlarla engel olabiliriz.

TİS Komitelerini kuralım, Taleplerimize sahip çıkalım!..

* Ücret ve hak kayıpları karşılansın!

* Eski ve yeni işçiler arasındaki ücret farkı kapatılsın!

* İşten atmalar yasaklansın!

* Esnek çalışma uygulamalarına son verilsin!

* Taşeron işçiler kadroya alınsın!

* İşçi sağlığı ve iş güvenliği önlemleri alınsın!

İşçi Bülteni Özel Sayı No: 606 * Fiyatı: 25 YKr * Ağustos 2010 * Sahibi ve S. Yazı İşleri Md. : Ayten ÖZDOĞAN * EKSEN Basım Yayın Ltd. Şti. * Mollaşeref Mah. Simsar Sok. 5/3 Fatih/İSTANBUL* Tel/Fax: 0 (212) 621 74 52 * Baskı: Özdemir Mat. * Davutpaşa Cad. Güven Sanayi Sit. C Blok No: 242 Topkapı/İstanbul * 0 (212) 577 54 92